

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 709/2025-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **soukeník – štrpka s. r. o.**, Strážnická 8141/5, Bratislava, proti uzneseniu Okresného súdu Nové Zámky č. k. 15C/120/2024-187 z 1. augusta 2025 a uzneseniu Okresného súdu Nové Zámky č. k. 15C/120/2024-203 z 11. augusta 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 3. októbra 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami okresného súdu č. k. 15C/120/2024-187 z 1. augusta 2025 (ďalej len „napadnuté uznesenie vyššieho súdneho úradníka“) a č. k. 15C/120/2024-203 z 11. augusta 2025 (ďalej len „napadnuté uznesenie sudcu“). Navrhuje napadnuté uznesenia zrušiť.

2. Z ústavnej sťažnosti sťažovateľa vyplýva, že v spore, v ktorom sťažovateľ vystupuje ako právny zástupca žalobcu, mu okresný súd uznesením z 1. augusta 2025 vyrubil súdny poplatok podľa položky č. 20a Sadzobníka súdnych poplatkov zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“) s poukazom na znenie § 82l ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“). Súdny poplatok vo výške 30 eur bol sťažovateľovi vyrubený za doručenie substitučnej plnej moci na zastupovanie žalobcu na pojednávaní konanom 19. marca 2025 krátkou cestou na pojednávaní.

3. Proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka sťažovateľ podal sťažnosť, ktorá bola zamietnutá uznesením sudcu z 11. augusta 2025. V odôvodnení poukázal na znenie zákona o e-Governmente,

argumentujúc povinnosťou orgánov verejnej moci komunikovať so súdom elektronicky, pričom podľa názoru súdu je namieste trvať na rovnakej požiadavke aj vo vzťahu k advokátom. Uvádza, že porušenie zákonnej povinnosti elektronickej komunikácie so súdom nezakladá neúčinnosť procesného úkonu, no zakladá vznik poplatkovej povinnosti za spracovanie podania, ktoré nie je vykonané v súlade s touto povinnosťou. Sudca sa stotožnil s odôvodnením vyššieho súdneho úradníka a zdôraznil jeho správnosť, poukazujúc najmä na bod 4 odôvodnenia uznesenia vyššieho súdneho úradníka, ktorý podrobne vymedzuje povinnosť advokáta bezpodmienečne zabezpečiť komunikáciu so súdom výlučne v elektronickej podobe. Sťažovateľ uvedeným spôsobom nepostupoval a je nepodstatné, či ide o úkony, ktoré sú alebo nie sú podaním vo veci samej. Sťažnosť ako nedôvodnú zamietol.

4. Sťažovateľ síce poukazuje na bagatelný význam namietanej veci, zároveň však do pozornosti ústavného súdu dáva, že nejde o ojedinelé rozhodnutie porušovateľa, pričom však tento všeobecný súd je jediným súdom, o ktorom má vedomosť, že vyrubuje súdny poplatok za predloženie substitučného plnomocenstva (poverenia) na pojednávaní. Zdôrazňuje nevyhnutnosť potreby ingerencie ústavného súdu.

5. Sťažovateľ poukazuje na judikatúru ústavného súdu (IV. ÚS 387/2010, IV. ÚS 63/2019), ako aj najvyššieho súdu (4Cdo/39/2007) k § 5 (osobitne k odseku 1) zákona o súdnych poplatkoch, pričom argumentuje podľa jeho názoru ústavne nekonformným spôsobom výkladu zákona zo strany všeobecného súdu. Zdôrazňuje, že uloženie poplatkovej povinnosti zo strany súdu v prípadoch, keď takáto povinnosť zákonom nie je ustanovená, predstavuje zásah do základného práva na súdnu ochranu. Ustanovenie § 82l ods. 3 zákona o súdoch je podľa jeho názoru potrebné vykladať v kontexte s § 5 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch. Pojem „podanie“ je potrebné vykladať tak, ako to vymedzuje § 5 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch, z ktorého je možné (z okamihu vzniku poplatkovej povinnosti) odvodiť, aké podania podliehajú poplatkovej povinnosti. Je preto podľa jeho názoru zrejmé, že doručenie plnomocenstva alebo poverenia na zastupovanie pred súdom priamo na pojednávaní nie je podaním ani úkonom podliehajúcim poplatkovej povinnosti, pričom akýkoľvek iný výklad je podľa názoru sťažovateľa neprípustný. Analogické určovanie dôvodu na vyrubenie súdneho poplatku je neprípustné. Ústavne konformnému výkladu zákona o súdnych poplatkoch a zákona o súdoch zodpovedá záver rešpektujúci zásadu „v pochybnostiach v prospech poplatníka“, t. j. záver, že poplatková povinnosť v týchto prípadoch nevznikla.

6. V ďalšom sťažovateľ argumentuje, že predložením substitučného plnomocenstva sa legitimizoval osobne prítomný koncipient právneho zástupcu žalobcu, pričom konajúci súd toto substitučné plnomocenstvo bez ďalšieho založil priamo do súdneho spisu a na pojednávaní následne osobne a ústne konal s touto osobou ako splnomocneným právnym zástupcom. Zdôrazňuje, že konajúcemu súdu nevznikli žiadne náklady, ktoré by mohli byť kompenzované úhradou súdneho poplatku, keďže súd žiadnym ďalším spôsobom s touto listinou nemusel pracovať a ani ju nebolo nutné preposielať na vyjadrenie protistrane. Doručenie „krátkou cestou“ predstavuje osobitný spôsob doručovania písomností medzi účastníkmi konania a súdom, využívaný najmä pre jeho hospodárnosť, efektívnosť a bezprostrednosť bez potreby zapojiť do tohto procesu poštu alebo podateľňu. Ide podľa názoru sťažovateľa o bežnú a predpokladanú formu komunikácie medzi subjektmi súdneho konania, ktorá sa bežne uplatňuje pri osobne, resp. ústne realizovaných úkonoch najmä počas pojednávania.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstata ústavnej sťažnosti sťažovateľa smeruje k porušeniu práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) uzneseniami okresného súdu o uložení povinnosti sťažovateľovi zaplatiť súdny poplatok za predloženie substitučnej plnej moci na zastupovanie na pojednávaní krátkou cestou.

8. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

9. Ústavná sťažnosť sťažovateľa je prevažne vyjadrením jeho nesúhlasu s vyrubení súdneho poplatku za predloženie substitučnej plnej moci na zastupovanie na pojednávaní krátkou cestou. Z textu ústavnej sťažnosti nie je zrejmé, ktorý aspekt rozhodovania sudcu o sťažnosti vyššieho súdneho úradníka je mu priamo vytýkaný, keďže v ústavnej sťažnosti splyva argumentácia sťažovateľa voči napadnutému uzneseniu vyššieho súdneho úradníka a napadnutému uzneseniu sudcu. Uvedené súvisí aj so skutočnosťou, že sťažovateľ sa podanou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia základných práv a zrušenia tak uznesenia sudcu, ako aj uznesenia vyššieho súdneho úradníka.

10. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu vyššieho súdneho úradníka o vyrubení súdneho poplatku je potrebné dospieť k záveru o nedostatku právomoci ústavného súdu na prerokovanie ústavnej sťažnosti sťažovateľa. Proti napadnutému uzneseniu vyššieho súdneho úradníka sťažovateľ podal sťažnosť, o ktorej rozhodol sudca tak, že ju zamietol uznesením, ktoré je rovnako predmetom ústavnej sťažnosti sťažovateľa. Právomoc sudcu preskúmať rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka robí ústavnú sťažnosť v tejto časti neprípustnou, čo rezultuje v jej odmietnutí podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

11. Ústavný súd, zaoberajúc sa podstatou sťažnostnej argumentácie (vo vzťahu k sťažovateľom tvrdenému nezákonne vyrubenému súdnemu poplatku), dospel k záveru, že postup okresného súdu sa síce môže javiť ako prísny, nemožno ho však považovať za formalistický či dokonca ústavne neudržateľný. Totiž samotný sťažovateľ neargumentuje (v texte ústavnej sťažnosti a zrejme ani v podanej sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka, tá však nie je prílohou ústavnej sťažnosti) tým, že by doručenie substitučnej plnej moci elektronicky bolo bývalo v čase jej udelenia nerealizovateľné, napr. z dôvodov jej dôvodného udelenia tesne pred termínom pojednávania. Z absencie argumentácie takéhoto druhu možno usúdiť, že sťažovateľovi zrejme nič nebránilo zrealizovať doručenie substitučnej plnej moci spôsobom požadovaným zákonom, teda do elektronickej schránky súdu. Navyše, výkladu súdu, podľa ktorého pod pojem „podanie“ podľa položky č. 20a Sadzovníka súdnych poplatkov zákona o súdnych poplatkoch je možné subsumovať aj substitučnú plnú moc, nemožno vytknúť ústavnú neudržateľnosť. Podaním v zmysle Civilného sporového poriadku je úkon určený súdu, ktorým substitučná plná moc nepochybne je. Ústavný súd zároveň poukazuje na znenie § 2 ods. 1 písm. f) zákona o súdnych poplatkoch, podľa ktorého

poplatníkom je ten, kto je povinný doručovať podania do elektronickej schránky súdu. Záveru sťažovateľa, že pod tieto podania možno subsumovať len podania explicitne uvedené v § 5 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch, nemožno prisvedčiť, keďže takýto prístup by zbavoval povinnosti komunikovať elektronicky pri iných ako zákonom (§ 5 ods. 1) predvídaných podaniach. Uvedené však nekorešponduje s účelom zavedeného súdneho poplatku podľa položky 20a sadzobníka súdnych poplatkov zákona o súdnych poplatkoch.

12. Sťažovateľom artikulovaná rozdielnosť v prístupe súdov v otázke ukladania poplatkovej povinnosti v prípade predloženia plnej moci na pojednávaní krátkou cestou, resp. poukaz na ojedinelú prax okresného súdu v tejto otázke, nepredstavuje nevyhnutne priestor na zásah ústavného súdu. Poslaním ústavného súdu nie je zjednocovanie rozdielnej rozhodovacej praxe všeobecných súdov. Ak všeobecný súd vo viacerých konaniach obdobnú či rovnakú problematiku odlišne právne posúdi, neznamená to, že každá taká odlišnosť je porušením základného práva v rovine ústavnoprávnej, a teda by mala viesť k zrušeniu jedného z týchto rozhodnutí. Ústavná sťažnosť nie je právnym prostriedkom na zjednocovanie judikatúry všeobecných súdov (I. ÚS 231/2016).

13. Ústavný súd preto dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť vo vzťahu k napadnutému uzneseniu sudcu je potrebné odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. decembra 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu